

Nr 229.

Av herrar **Petrén** och **Pauli**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition* angående omorganisation av gymnastiska centralinstitutet.

I den framlagda propositionen angående omorganisationen av gymnastiska centralinstitutet (prop. nr 133) har föreslagits, att sjukgymnastutbildningen alltjämt skall vara förlagd till denna institution, en ståndpunkt som står i strid med den samfällda medicinska sakkunskapens uppfattning. I det av 1929 års sakkunniga (professorerna Hedrén och Haglund) avgivna betänkandet rörande frågan om ordnandet av sjukgymnastutbildningen i riket, vilket betänkande är utförligt refererat i propositionen (sid. 33—55), ha närmare utvecklats skälen för att sjukgymnastutbildningen — en utbildning, som bör omfatta icke endast sjukgymnastik och massage utan även enklare fysikalisk terapi, såsom värmeterapi, elektroterapi och ljusterapi — bör skiljas från gymnastiklärareutbildningen och förläggas till ett stort sjukhus och en medicinsk högskola samt ställas under sakkunnig läkarledning. Denna principståndpunkt har även intagits av såväl de medicinska fakulteterna i Uppsala och Lund och Karolinska institutets lärarkollegium som medicinalstyrelsen.

Den medicinska sakkunskapen är sålunda fullständigt enig därom, att våra sjukvårdsanstalter icke kunna få så kvalificerade sjukgymnaster som de äro i behov av, med mindre en dylik omorganisation äger rum med avskiljandet av sjukgymnastutbildningen från gymnastiska centralinstitutet, vars uppgift därefter uteslutande skulle bli att vara en högskola för fysisk fostran.

Departementschefen erkänner själv, att utbildningen av sjukgymnaster bör närmare än hittills skett anknytas till sjukvårdsarbetet, enär erfarenheten om och vanan med behandling av sjukdomsfall, där sjukgymnastisk terapi kan med fördel komma till användning, svårligen vinnes på annat sätt än genom tjänstgöring vid sjukvårdsanstalt, där ett rikhaltigt sjukmaterial ständigt står till förfogande. Någon antydning om den organisation, som skulle göra det möjligt för gymnastiska centralinstitutets elever att få sådan sjukvårdsutbildning, göres emellertid ej av departementschefen, vilken alltså *icke heller berör frågan vilka kostnader detta skulle medföra*. I det av medicinska fakulteten i Lund avgivna utlåtandet över 1927 års sakkunnigas förslag, på vilket den kungl. propositionen i huvudsak bygger, framhölls dock särskilt som väsentliga brister i förslaget att det ej kunde bygga på tillräckligt gynn samma lokala relationer mellan centralinstitutet och något stort sjukhus och att den kombination av undervisningen i sjukgymnastik och friskgymnastik, som det innehölle, ej vore av ändamålsenlig art.

Inom läkar- och sjukhusvården komma massage samt andra mekaniska och fysikaliska terapiformer alltmer till användning. Till det ökade behovet av utövare av dylik behandling har socialförsäkringens utveckling i hög

grad bidragit. Redan den sociala olycksfallsförsäkringen har medfört starkt ökat behov av nämnda terapiformer, vilka spela så stor roll för förebyggande och minskande av invaliditet efter olycksfallsskador. Detta behov kommer att visa sig än större, sedan sjukförsäkringsfrågan vunnit sin lösning. Vid sådant förhållande vore det i hög grad olyckligt, om sjukgymnastutbildningen icke skulle bli så anordnad, att läkarna och sjukhusen kunde få till sitt förfogande tillräckligt kvalificerade arbetskrafter på området ifråga.

På grund av vad sålunda blivit anfört få vi hemställa,

dels att riksdagen måtte avslå den första punkten i den hemställan, som göres i propositionen nr 133,

dels ock att riksdagen måtte begära, att proposition till nästa års riksdag framläggas rörande sjukgymnastutbildningens skiljande från gymnastiska centralinstitutet och anordnande i princip i enlighet med 1929 års sjukgymnastik sakkunnigas förslag.

Stockholm den 11 mars 1931.

Alfred Petré.

Ivan Pauli.